

Sygn. akt: III U 467/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 września 2015 r. w O.

sprawy z odwołania J. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 29.05.2015r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje J. O. prawo do emerytury począwszy od dnia 08.05.2015r.;
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

J. O. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. z dnia 29.05.2015r. odmawiającej mu prawa do wcześniejszej emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ emerytalny wniósł o jego oddalenie. Wskazał, że J. O. nie spełnia przesłanek do przyznania mu prawa do wcześniejszej emerytury, o których mowa w art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż nie posiada wymaganego 15 -letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. O. urodził się dnia (...), zatem 60 lat ukończył dnia 05.05.2013r. Na dzień 01.01.1999r. zgromadził ogólny staż pracy w rozmiarze 25 lat. Natomiast staż pracy w warunkach szczególnych na tę datę wyniósł 13 lat i 11 miesięcy.

Do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach ZUS zaliczył J. O. okres pracy w K. (...) w M. M.. w okresie od dnia 01.08.1975r. do dnia 05.02.1989r.

Następnie nastąpiły zmiany organizacyjne i od dnia 06.02.1989r. pracodawcą J. O. został Miejski (...) w M. M.. Natomiast w rzeczywistości J. O. nadal pracował w tym samym kinie (...), na tych samych projektorach i na tej samej lampie jako kinooperator. J. O. pracuje tam do tej pory. ZUS nie zaliczył tego okresu do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach z uwagi na brak świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

J. O. był członkiem OFE. Oświadczenie o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku OFE, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa, złożył wraz z wnioskiem o emeryturę dnia 08.05.2015r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o:

dokumenty znajdujące się w aktach osobowych, dokumenty znajdujące się w aktach ZUS oraz zeznania J. O. złożone w charakterze strony (k.17v).

Sąd zważył, co następuje:

Podstawą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie jest **art.184 ust.1** ustawy z dnia 17.12.1998r. **o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych** (tekst jedn. Dz.U. z 2015r., poz. 748) w zw. z **§4** rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. **w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze** (Dz.U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). Zgodnie z tymi przepisami prawo do emerytury przysługuje ubezpieczonemu urodzonemu po 31.12.1948r., jeżeli:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn,
- nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego lub złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa,
- w dniu 01.01.1999r. udowodnił 25-letni okres składkowy i nieskładkowy, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W niniejszej sprawie spór sprowadził się do okoliczności, czy J. O. zgromadził na dzień 01.01.1999r. 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a w szczególności czy pracował w szczególnych warunkach w okresie od dnia 06.02.1989r. do dnia 31.12.1998r. w Miejskim (...) w M. M.. w kinie (...).

Odwołanie J. O. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Bezsporne w sprawie było, że J. O. pracował w szczególnych warunkach jako kinooperator w okresie od dnia 01.08.1975r. do dnia 05.02.1989r. w K. (...) w M. M.. Wobec powyższego Sąd ustalał w niniejszym postępowaniu, czy praca odwołującego w spornym okresie różniła się od pracy uznanej przez ZUS za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach, a tym samym – czy także była to praca o takim charakterze.

Z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych wynika, że J. O. został zatrudniony jako kinooperator w Miejskim (...) w M. M.. w K. (...). We wszystkich dokumentach określany jest jako starszy operator, operator filmowy, operator kina, kinooperator. Natomiast od dnia 01.01.1994r. został przeniesiony na stanowisko starszego operatora obsługi i naprawy urządzeń technicznych. Tak określone stanowisko pojawia się w dokumentach do dnia 31.12.1998r.

Z zeznań odwołującego wynika natomiast, że zarówno w K. (...) jak i w spornym okresie pracował na tych samych lampach i na tych samych projektorach. Puszczano wówczas bardzo dużo filmów, seanse były codziennie. Rano były filmy dla szkół, wieczorem – dla pozostałej publiczności. Oznacza to zatem, że była to praca w pełnym wymiarze czasu pracy. Przez cały sporny okres pracował na projektorach wyposażonych w kolby ksenonowe. Dopiero w ubiegłym roku

wprowadzono projektory cyfrowe. Nadto odwołujący w swych zeznaniach potwierdził, że w 1994r. do jego obowiązków dodano naprawę urządzeń technicznych.

W aktach osobowych odwołującego znajduje się zaświadczenie wydane przez pracodawcę, z którego wynika, że w okresie od dnia 06.02.1989r. do dnia 30.06.1989r. odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w warunkach narażających na działanie promieni jonizujących i prace narażające na działanie pól elektromagnetycznych w zakresie od 01-300.000 MHz w strefie zagrożenia wymienione w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w wykazie A, dziale XIV poz.4 na stanowisku kinooperatora zatrudnionego przy obsłudze projektorów wyposażonych w kolbę ksenonową.

Odwołujący wyjaśnił, że zaświadczenie opiewa na taki krótki okres jedynie dlatego, że świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 22.11.2011r. obejmowało okres ponad 14 letni. Wobec powyższego z wyliczeń dokonanych przez pracodawcę wynikało, że brakuje odwołującemu jedynie 4 miesięcy do uzupełnienia do 15 lat. Dlatego wystawił zaświadczenie o pracy w szczególnych warunkach na brakujący jego zdaniem okres.

Sąd dał wiarę zeznaniom odwołującego. Znajdują one bowiem pełne potwierdzenie w dokumentacji znajdującej się w aktach osobowych. Ponadto z dokumentów tych wynika, że po dniu 30.06.1989r. nie zaszły żadne zmiany w pracy odwołującego, które uzasadniałyby tezę, że tylko do tej daty pracował on w szczególnych warunkach.

Wobec powyższego, Sąd uznał, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozostawia wątpliwości, że J. O. w okresie od dnia 06.02.1989r. do dnia 31.12.1993r. był kinooperatorem zatrudnionym przy obsłudze projektorów wyposażonych w kolbę ksenonową. Ta okoliczność powoduje, że była to praca wykonywana w szczególnych warunkach. Sądowi z urzędu bowiem wiadomo, z racji innych analogicznych spraw, w których dopuszczona była opinia biegłego z zakresu BHP (IIIU 735/12), że praca kinooperatora zatrudnionego przy obsłudze projektorów wyposażonych w kolbę ksenonową jest pracą, o której mowa w wykazie A, dziale XIV, poz.4 w/w rozporządzenia, czyli pracą narażającą na działanie promieniowania jonizującego oraz pracą narażającą na działanie pól elektromagnetycznych w zakresie od 0,1 do 300 000 MHz w strefie zagrożenia.

Z tych względów Sąd uznał, że należy odwołującemu dodatkowo zaliczyć do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach okres od dnia 06.02.1989r. do dnia 31.12.1993r. Jest to okres wynoszący 4 lata, 10 miesięcy i 23 dni. W tym okresie odwołujący wykonywał te same czynności, w tym samym miejscu i na tym samym sprzęcie, co w okresie uznanym przez ZUS za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach. Od dnia 01.01.1994r. odwołujący dodatkowo zajmował się konserwacją projektorów. Dlatego Sąd nie zaliczył mu tego okresu, uznając, że nie wykonywał wówczas w pełnym wymiarze czasu pracy kinooperatora.

Wobec powyższego odwołujący wykazał, że zgromadził na dzień 01.01.1999r. – 18 lat, 9 miesięcy i 23 dni pracy w szczególnych warunkach (13 lat i 11 miesięcy + 4 lata, 10 miesięcy i 23 dni).

J. O. 60 lat ukończył dnia 05.05.2013r. Dnia 08.05.2015r. wraz z wnioskiem o emeryturę złożył oświadczenie o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku OFE, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa. Z tym dniem spełnił zatem ostatnią przesłankę wymaganą do uzyskania prawa do emerytury.

Dlatego Sąd przyznał mu prawo do emerytury począwszy od dnia 08.05.2015r., stosowanie do treści art.129 ust.1 w/w ustawy.

Kierując się powyższymi ustaleniami, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję na mocy **art.477¹⁴ § 2 k.p.c.**

Stosownie do treści art.118 ust.1 a w/w ustawy – Sąd, orzekając o prawie do emerytury, ma obowiązek stwierdzenia, czy organ rentowy ponosi lub nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji i przyznanie tego prawa na etapie postępowania administracyjnego. Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie ZUS nie ponosi takiej odpowiedzialności, z uwagi na fakt, że odwołujący nie złożył za sporny okres świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Ocena, czy odwołującemu należy zaliczyć do pracy w szczególnych

warunkach sporny okres, wymagała przeprowadzenia szerszego postępowania dowodowego, co możliwe było dopiero przed Sądem.

Wobec powyższego w tym zakresie Sąd orzekł na mocy **art.118 ust.1 a** w/w ustawy.